

1601**USTAWA**

z dnia 18 października 2006 r.

o zmianie ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg krajowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg krajowych (Dz. U. Nr 80, poz. 721, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

zarządu województwa, zarządu powiatu oraz wójta (burmistrza, prezydenta miasta).

1) tytuł ustawy otrzymuje brzmienie:

„o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych”;

2. Niewydanie opinii, o których mowa w ust. 1, w terminie 14 dni od dnia zwrócenia się przez właściwego zarządcę drogi o jej wyrażenie, traktuje się jako brak zastrzeżeń do wniosku.”;

2) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 1. 1. Ustawa określa zasady i warunki przygotowania inwestycji w zakresie dróg publicznych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 204, poz. 2086, z późn. zm.³⁾), zwanych dalej „drogami”, w tym warunki lokalizacji i nabywania nieruchomości na ten cel, oraz budowy tych dróg, a także organy właściwe w tych sprawach.

5) w art. 5:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Właściwy organ wydaje opinie, o których mowa w ust. 1 pkt 6, na wniosek właściwego zarządcy drogi, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia otrzymania wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji drogi. Niewydanie opinii w tym terminie traktuje się jako brak zastrzeżeń do wniosku.”;

2. W odniesieniu do dróg innych niż zarządzane przez Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad uprawnienia, obowiązki i zadania Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad wynikające z niniejszej ustawy wykonuje właściwy zarządca drogi.”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. O wszczęciu postępowania o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji drogi wojewoda w odniesieniu do dróg krajowych i wojewódzkich albo starosta w odniesieniu do dróg powiatowych i gminnych zawiadamiają w drodze obwieszczeń w urzędach gmin właściwych ze względu na przebieg drogi oraz w prasie lokalnej.”;

3) w art. 2 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wojewoda w odniesieniu do dróg krajowych i wojewódzkich albo starosta w odniesieniu do dróg powiatowych i gminnych wydają decyzję o ustaleniu lokalizacji drogi na wniosek właściwego zarządcy drogi.”;

6) w art. 7 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wojewoda w odniesieniu do dróg krajowych i wojewódzkich albo starosta w odniesieniu do dróg powiatowych i gminnych doręczają decyzję o ustaleniu lokalizacji drogi wnioskodawcy oraz zawiadamiają o jej wydaniu pozostałe strony w drodze obwieszczeń w urzędach gmin właściwych ze względu na przebieg drogi oraz w prasie lokalnej. Ponadto wysyłają zawiadomienie o wydaniu decyzji o lokalizacji drogi dotychczasowemu właścicielowi na adres określony w ewidencji gruntów.”;

4) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Art. 3. 1. Właściwy zarządca drogi składa wniosek, o którym mowa w art. 2 ust. 1, po uzyskaniu opinii właściwych miejscowo

7) uchyla się art. 8;

8) w art. 9:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Od decyzji o ustaleniu lokalizacji drogi stronie służy odwołanie do:

1) wojewody w przypadku wydania decyzji przez starostę;

2) ministra właściwego do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i miesz-

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się następujące ustawy: ustawę z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, ustawę z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami i ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 217, poz. 2124 oraz z 2005 r. Nr 113, poz. 954, Nr 175, poz. 1462 i Nr 267, poz. 2251.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 163, poz. 1362 i 1364, Nr 169, poz. 1420, Nr 172, poz. 1440 i 1441 i Nr 179, poz. 1486 oraz z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711 i Nr 170, poz. 1217.

kaniowej w przypadku decyzji wydanej przez wojewodę.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. W postępowaniu przed organem odwoławczym oraz przed sądem administracyjnym nie można uchylić decyzji w całości ani stwierdzić jej nieważności, gdy wadą dotknięta jest tylko część decyzji dotycząca odcinka drogi, nieruchomości, działki.”;

9) w art. 12 po ust. 3 dodaje się ust. 4—6 w brzmieniu:

„4. Nieruchomości wydzielone liniami rozgraniczającymi teren, o których mowa w ust. 2, stają się z mocy prawa:

1) własnością Skarbu Państwa w odniesieniu do dróg krajowych,

2) własnością odpowiednich jednostek samorządu terytorialnego w odniesieniu do dróg wojewódzkich, powiatowych i gminnych

— z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji drogi stała się ostateczna, za odszkodowaniem ustalonym w odrębnej decyzji, o której mowa w art. 18 i 18a, odpowiednio przez wojewodę albo starostę.

5. Do ustalenia wysokości i wypłacenia odszkodowania, o którym mowa w ust. 4, stosuje się odpowiednio przepisy o gospodarce nieruchomościami, z zastrzeżeniem art. 18 i 18a.

6. Do czasu uzyskania pozwolenia na budowę, nieruchomości mogą być użytkowane nieodpłatnie przez dotychczasowych właścicieli.”;

10) w art. 13:

a) uchyla się ust. 1,

b) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Właściwy zarządca drogi może nabywać w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa, województwa, powiatu albo gminy, nieruchomości, w tym lokale mieszkalne, poza pasami drogowymi w celu dokonania ich zamiany na nieruchomości położone w pasach drogowych lub wydzielania ich w tych pasach w postępowaniu scaleniowo-wymiennym.

3. W przypadku, o którym mowa w art. 12 ust. 4, jeżeli przejęta jest część nieruchomości, a pozostała część nie nadaje się do prawidłowego wykorzystania na dotychczasowe cele, właściwy zarządca drogi jest obowiązany do nabycia, na wniosek właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości, w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego tej części nieruchomości.”;

11) uchyla się art. 14 i 15;

12) w art. 16:

a) uchyla się ust. 1,

b) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Decyzja o ustaleniu lokalizacji drogi określa termin wydania nieruchomości lub opróżnienia lokali i innych pomieszczeń. Termin ten nie może być krótszy niż 30 dni od dnia kiedy decyzja o ustaleniu lokalizacji drogi stała się ostateczna.

3. Do egzekucji obowiązków wynikających z decyzji o ustaleniu lokalizacji drogi stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.”;

13) art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Art. 17. 1. Wojewoda w odniesieniu do dróg krajowych i wojewódzkich albo starosta w odniesieniu do dróg powiatowych i gminnych nadają decyzji o ustaleniu lokalizacji drogi rygor natychmiastowej wykonalności na wniosek właściwego zarządcy drogi, uzasadniony interesem społecznym lub gospodarczym.

2. Decyzji, o której mowa w ust. 1, nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli jest to niezbędne do wykazania prawa do dysponowania nieruchomością na cele budowlane w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. — Prawo budowlane (Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118 i Nr 170, poz. 1217), zwanej dalej „Prawem budowlanym”.

3. Decyzja, o której mowa w ust. 1:

1) uprawnia do dysponowania nieruchomością na cele budowlane;

2) zobowiązuje do niezwłocznego wydania nieruchomości, opróżnienia lokali i innych pomieszczeń;

3) uprawnia do faktycznego objęcia nieruchomości w posiadanie przez właściwego zarządcę drogi.

4. W przypadku gdy decyzja, o której mowa w ust. 1, dotyczy nieruchomości zabudowanej, właściwy zarządca drogi jest obowiązany, w terminie faktycznego objęcia nieruchomości w posiadanie, do wskazania lokalu zamiennego.

5. Do egzekucji obowiązków wynikających z decyzji, o której mowa w ust. 1, stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.”;

14) art. 18:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wysokość odszkodowania, o którym mowa w art. 12 ust. 4, ustala się według stanu nieruchomości i jej wartości w dniu wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji drogi przez organ I instancji. Do ustalenia wartości nieruchomości mają zastosowanie odpowiednio

przepisy o gospodarce nieruchomościami. W odniesieniu do lokali mieszkalnych ustalona wartość odszkodowania nie może pogorszyć warunków mieszkaniowych dotychczasowego właściciela.”,

b) uchyla się ust. 2;

15) po art. 18 dodaje się art. 18a w brzmieniu:

„Art. 18a. Stronie odwołującej się od decyzji ustalającej wysokość odszkodowania, wypłaca się, na jej wniosek, kwotę określoną w tej decyzji. Wypłata tej kwoty nie ma wpływu na prowadzone postępowanie odwoławcze.”;

16) w art. 19:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Decyzja o ustaleniu lokalizacji drogi stanowi podstawę do wydania przez wojewodę albo starostę decyzji o wygaśnięciu trwałego zarządu ustanowionego na nieruchomości przeznaczonej na pas drogowy, stanowiącej własność Skarbu Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego, z wyjątkiem przypadków, gdy trwały zarząd jest ustanowiony na rzecz właściwego zarządcy drogi albo samorządowej jednostki organizacyjnej. Przepis art. 17 stosuje się odpowiednio.

2. Jeżeli przeznaczona na pasy drogowe nieruchomość stanowiąca własność Skarbu Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego została uprzednio wydzierżawiona, wynajęta lub użyczona, decyzja o ustaleniu lokalizacji drogi stanowi podstawę do wypowiedzenia przez właściwego zarządcę drogi umowy dzierżawy, najmu lub użyczenia ze skutkiem natychmiastowym. Za straty poniesione na skutek rozwiązania umowy przysługuje odszkodowanie.”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Jeżeli przeznaczona na pasy drogowe nieruchomość gruntowa stanowiąca własność Skarbu Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego została oddana w użytkowanie wieczyste, użytkowanie to wygasa za odszkodowaniem, z dniem w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji drogi stała się ostateczna, ustalonym według zasad określonych w przepisach o gospodarce nieruchomościami, z zastrzeżeniem art. 18 i 18a.”;

17) w art. 20:

a) ust. 1—4 otrzymują brzmienie:

„1. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad albo samorządowa jednostka organizacyjna otrzymują z mocy prawa, nieodpłatnie, w trwały zarząd nieruchomości stanowiące własność Skarbu Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego, z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji drogi dotycząca tych nieruchomości stała się ostateczna, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad albo samorządowa jednostka organizacyjna otrzymuje z mocy prawa, nieodpłatnie, w trwały zarząd nieruchomości stanowiące własność Skarbu Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego, o których mowa w art. 19, odpowiednio z dniem: wygaśnięcia lub rozwiązania prawa użytkowania wieczystego, wygaśnięcia zarządu, rozwiązania użytkowania albo rozwiązania umów: dzierżawy, najmu lub użyczenia.

3. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad albo właściwy zarząd drogi otrzymują z mocy prawa, nieodpłatnie, w trwały zarząd nieruchomości nabyte na własność Skarbu Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego na cele budowy dróg, z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji drogi stała się ostateczna.

4. Ustanowienie trwałego zarządu, o którym mowa w ust. 1 i 2, stwierdzają wojewoda w odniesieniu do dróg krajowych i wojewódzkich albo starosta w odniesieniu do dróg powiatowych i gminnych w drodze decyzji.”,

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad oraz zarząd drogi są zwolnione z opłat rocznych z tytułu trwałego zarządu za nieruchomości, o których mowa w ust. 1—3, także w przypadku odpłatnego udostępnienia tych nieruchomości koncesjonariuszom lub innym podmiotom realizującym zadania w zakresie inwestycji drogowych, w tym prac budowlanych i utrzymaniowych.”;

18) w art. 22 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zwalnia się z podatku od nieruchomości grunty i budynki wchodzące w skład nieruchomości przeznaczonych na budowę dróg publicznych, nabytych, po dniu 1 stycznia 2007 r., odpowiednio na własność lub w trwały zarząd:

- 1) Skarbu Państwa oraz przekazanych Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad,
- 2) właściwych jednostek samorządu terytorialnego

— w trybie określonym w niniejszym rozdziale, od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu w którym nastąpiło nabycie, nie dłużej niż przez okres 5 lat w odniesieniu do gruntów i 1 roku w odniesieniu do budynków.”;

19) w art. 24:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wojewoda w odniesieniu do dróg krajowych i wojewódzkich albo starosta w odniesieniu do dróg powiatowych i gminnych wydają decyzję o pozwoleniu na budowę drogi oraz na przebudowę istniejących urzą-

dzeń infrastruktury technicznej na zasadach i w trybie przepisów Prawa budowlanego, z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozdziału.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. O wszczęciu postępowania o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę drogi wojewoda w odniesieniu do dróg krajowych i wojewódzkich albo starosta w odniesieniu do dróg powiatowych i gminnych zawiadamiają, w drodze obwieszczeń, w urzędach gmin i w prasie lokalnej.”;

20) w art. 28 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wojewoda w odniesieniu do dróg krajowych i wojewódzkich albo starosta w odniesieniu do dróg powiatowych i gminnych doręczają decyzję o pozwoleniu na budowę drogi wnioskodawcy oraz zawiadamiają o jej wydaniu pozostałe strony, w drodze obwieszczeń, w urzędach gmin oraz w prasie lokalnej.”;

21) art. 29 otrzymuje brzmienie:

„Art. 29. Jeżeli budowa drogi wymaga wydania pozwolenia wodnoprawnego, odpowiednio wojewoda albo starosta wydają to pozwolenie w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia złożenia wniosku o jego wydanie.”;

22) w art. 30 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli z decyzji o pozwoleniu na budowę drogi wynika obowiązek dokonania przebudowy istniejących urządzeń infrastruktury technicznej, właściwy wojewoda albo właściwy starosta, na wniosek inwestora, mogą ograniczyć, w drodze decyzji, sposób korzystania z nieruchomości przez udzielenie zezwolenia na zakładanie i przeprowadzanie na nieruchomości ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń, jeżeli właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości nie wyraża na to zgody. Przepisy art. 124 ust. 2—7 oraz art. 124a ustawy o gospodarce nieruchomościami stosuje się odpowiednio.”;

23) w art. 32 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Wojewoda w odniesieniu do dróg krajowych i wojewódzkich albo starosta w odniesieniu do dróg powiatowych i gminnych wydają decyzję o pozwoleniu na użytkowanie drogi na zasadach i w trybie przepisów Prawa budowlanego, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. W przypadku decyzji o pozwoleniu na budowę drogi posiadającej co najmniej dwie jezdnie,

przy czym każdą z nich przeznaczoną dla jednego kierunku ruchu, wojewoda w odniesieniu do dróg krajowych i wojewódzkich albo starosta w odniesieniu do dróg powiatowych i gminnych, na wniosek inwestora, wydają decyzję o pozwoleniu na użytkowanie w odniesieniu do jezdni lub jej odcinka, na którym zakończono budowę.”;

24) w art. 41 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Decyzje o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu wydane do dnia wejścia w życie ustawy, a dotyczące dróg objętych niniejszą ustawą, pozostają w mocy do dnia 31 grudnia 2013 r., chyba że uprawniony podmiot złoży przed upływem tego terminu wniosek o ustalenie lokalizacji drogi na podstawie niniejszej ustawy.”;

25) art. 45 otrzymuje brzmienie:

„Art. 45. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia i traci moc, z wyjątkiem rozdziału 6, z dniem 31 grudnia 2013 r.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 121, poz. 844) w art. 1b dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Zwolnienie z podatku od nieruchomości gruntów i budynków wchodzących w skład nieruchomości przeznaczonych na budowę dróg publicznych, nabytych odpowiednio na własność lub w trwały zarządek:

1) Skarbu Państwa oraz przekazanych Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad,

2) właściwych jednostek samorządu terytorialnego

— regulują przepisy ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. Nr 80, poz. 721, z późn. zm.⁴⁾).”.

Art. 3. W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603, z późn. zm.⁵⁾) w art. 129 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Starosta, wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, wydaje odrębną decyzję o odszkodowaniu:

1) w przypadkach, o których mowa w art. 98 ust. 3, art. 106 ust. 1 i art. 124—126;

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 217, poz. 2124, z 2005 r. Nr 113, poz. 954 i Nr 267, poz. 2251 oraz z 2006 r. Nr 220, poz. 1601.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 281, poz. 2782, z 2005 r. Nr 130, poz. 1087, Nr 169, poz. 1420 i Nr 175, poz. 1459 oraz z 2006 r. Nr 64, poz. 456, Nr 104, poz. 708 i Nr 220, poz. 1600.

- 2) na wniosek podmiotu realizującego cel publiczny lub właściciela wywłaszczonej nieruchomości;
- 3) gdy nastąpiło pozbawienie praw do nieruchomości bez ustalenia odszkodowania, a obowiązujące przepisy przewidują jego ustalenie.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej (Dz. U. Nr 175, poz. 1462, Nr 189, poz. 1604 i Nr 267, poz. 2257 oraz z 2006 r. Nr 144, poz. 1043) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) uchyla się art. 24;

- 2) w art. 48 pkt 1a otrzymuje brzmienie:

„1a) art. 17 pkt 2, art. 22, art. 29 i art. 31, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2007 r.”.

Art. 5. Do spraw wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie ustawy decyzją ostateczną stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 6. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 1 pkt 18 i art. 2 niniejszej ustawy, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2007 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *L. Kaczyński*

1602

USTAWA

z dnia 18 października 2006 r.

o zmianie ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych

Art. 1. W ustawie z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. Nr 179, poz. 1750, z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 175:

- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Żołnierz zawodowy, o którym mowa w ust. 1, będący oficerem — w terminie do dnia 31 grudnia 2007 r., a będący podoficerem — w terminie do dnia 31 grudnia 2010 r. może być:

- 1) mianowany do stopnia wojskowego odpowiadającego stopniowi etatowemu zajmowanego stanowiska służbowego, z zastrzeżeniem ust. 3;
- 2) wyznaczony, za jego zgodą, na stanowisko o stopniu etatowym odpowiadającym posiadanemu przez żołnierza stopniowi wojskowemu.”,

- b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Jeżeli mianowanie lub wyznaczenie, o którym mowa w ust. 2, nie nastąpiło, żołnierza będącego oficerem zwalnia się z zawodowej służby wojskowej z mocy prawa z dniem 1 stycznia 2008 r., a będącego podoficerem z dniem 1 stycznia 2011 r.”;

- 2) art. 176 i 177 otrzymują brzmienie:

„Art. 176. 1. Żołnierz zawodowy pełniący zawodową służbę wojskową w dniu 1 lipca

2004 r., posiadający wyższy stopień wojskowy od stopnia etatowego stanowiska służbowego, które zajmuje, będący oficerem — w terminie do dnia 31 grudnia 2007 r., a będący podoficerem — w terminie do dnia 31 grudnia 2010 r.:

- 1) jest wyznaczany na stanowisko o stopniu etatowym odpowiadającym posiadanemu przez niego stopniowi wojskowemu lub
- 2) zajmuje dotychczasowe stanowisko, po złożeniu przez niego pisemnej zgody na występowanie w czasie wykonywania obowiązków służbowych w oznaczeniu stopnia wojskowego odpowiadającego stopniowi etatowemu zajmowanego stanowiska:
  - a) będący oficerem — począwszy od dnia 1 stycznia 2008 r.,
  - b) będący podoficerem — począwszy od dnia 1 stycznia 2011 r.

2. Jeżeli wyznaczenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, nie nastąpi i żołnierz zawodowy nie złoży oświadczenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, zwalnia się go z zawodowej służby wojskowej z mocy prawa:

- 1) będącego oficerem — z dniem 1 stycznia 2008 r.;
- 2) będącego podoficerem — z dniem 1 stycznia 2011 r.

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 116, poz. 1203 i Nr 210, poz. 2135, z 2005 r. Nr 122, poz. 1025 oraz z 2006 r. Nr 104, poz. 711, Nr 191, poz. 1414 i Nr 220, poz. 1600.